

Kiparstvo **Boštjana Putriha** je mogoče označiti na več načinov: ob spominu na njegova starejša dela in ob marsikaterem detajlu novejših bi lahko opozoril na njegove zveze s tradicijo surrealizma; lahko bi segel še dlje v preteklost in ga označil kot potomca in nadaljevalca simbolističnega izročila; lahko bi končno govoril tudi o tem, kako je v njegovem opusu mogoče najti zanjo značilno motiviko konflikta med anorganskim in organskim, ubijajočim in živim, okovi in uporom.

Na takšne načine je nedvomno mogoče razjasniti pomembne aspekte Putrihovega dela, kljub temu pa se zdi, da ga bistveno ne osvetljujejo. In ko iščem širšo in bolj veljavno besedo, se mi neprestano vsiljuje misel, da bi ga bilo najbolje označiti kot »gotskega« umetnika.

S tem ne mislim, da so njegova dela podobna onim, ki so v Evropi nastajala med dvanajstim in šestnajstim stoletjem: Putrih povsem nedvomno sodi v dvajseto. Izraz uporabljam kot oznako za likovni jezik, ki je kolikor je mogoče nasproten in nasprotujoč »klasični«, torej predvsem antično-renesančni likovni in še zlasti kiparski tradiciji. Podobno kot »pravim« gotskim umetnikom je tudi Putrihu neobremenjeno uživanje ob zgolj fizično prisotni lepoti tuje: zadošča že, če si ogledamo, kaj počne z ženskimi akti oziroma (in že to je značilno) s torzi, ki jih zdaj pokriva z grozljivo mrežo, ki še najbolj spominja na iz telesa iztrgano ožilje, zdaj spet prebada z abstraktnimi ostrinami ali pa jih prekriva s kovinsko ali kamnito učinkujočim mozaikom. Sporočilo Putrihových kipov sicer ni zgolj negativno – v napol zabrisanem obrazu, ki se izvija iz ruševin, v mogočnem ptiču, ki jih premaguje in v drugih sorodnih detajlih je mogoče odkriti misel na metafizično odrešitev ali vsaj alternativo – vendar v njem ni mogoče iskati odgovora, morda samo bežno slutnjo.